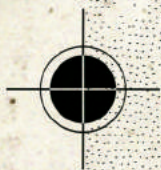

2

MONSTERS

PIEŚNI MORDERCZYŃ

37

rampa
TEATR NA TARGÓWKU

ROBERT TALARCZYK

MONSTERS

PIĘŚNI MORDERCZYŃ

prapremiera 24 lutego 2012

Scena Kameralna
Kierownik Artystyczny
WITOLD MAZURKIEWICZ

piosenki: RENATA PRZEMYK, NICK CAVE, BOB GELDOF, TOM WAITS,
SERGE GAINSBOURG, RADUZA, THE CHAD MITCHELL TRIO

tłumaczenie piosenek: ROBERT TALARCZYK, ANDRZEJ PORZUCZEK, JAKUB TALARCZYK

**scenariusz, reżyseria,
teksty piosenek** ROBERT TALARCZYK

scenografia BARTOSZ SKOCZKOWSKI

kostiumy BARBARA MALINKA

choreografia JAKUB LEWANDOWSKI

produkcja muzyczna PRZEMYSŁAW SOKÓŁ

asystent reżysera PIOTR FURMAN

występują: MAŁGORZATA DUDA-KOZERA

EWA LORSKA

DOMINIKA ŁAKOMSKA

DOROTA OSIŃSKA

inspicjent WITOLD KUBIK / ZBIGNIEW ROMAN

kierownik produkcji MAŁGORZATA PIĄTEK-ROMAN

reżyser światła ANDRZEJ KULESZA

realizator światła JACEK KACZMARCZYK

reżyser dźwięku MARCIN PAWŁOT

realizator dźwięku ROBERT GOŁASZEWSKI / MIKOŁAJ SKALSKI

charakteryzacja KAMILA KĘPA

wykonawca kostiumów BOŻENA ZAREMBA

wykonawca scenografii DARIUSZ HABERSKI

elementy modelatorskie PRACOWNIA ARTYSTYCZNO-RZEMIEŚLNICZA „AKME”

Licencja na wystawienie utworu została wydana przez Stowarzyszenie Autorów ZAiKS.

Pod latarnią

Każda cywilizacja tworzy swoją mitologię. Egipską, grecką, rzymską, chrześcijańską. Czas na kolejną. Mitologię cybernetyczną. Mitologię bez Boga i Diabła. Gdzie jednym i drugim jest Człowiek. I tylko on. „Niebo gwiazdziste nade mną, prawo moralne we mnie...” przebrzmiały refren starej, niemodnej piosenki. Powstają zręby nowego świata. I powstaje nowa mitologia. Mitologia, w której starożytnych herosów, bogów i chrześcijańskich świętych powoli zastępuje nadczłowiek, ktoś kto zarówno fascynuje jak przeraża. Potężne podwaliny pod tę nową mitologię położyły już ideologie: komunistyczna i faszystowska, ale zbyt były obciążone odium tamtych starych idei, choć odzęgnywały się od nich na każdym kroku. Nowa mitologia gloryfikuje zbrodnię dla samej zbrodni, nie stoi za nią holocaust i gulag. Nie ma ambicji wyniszczenia innej rasy czy stworzenia nowego porządku świata. Zabijanie jest zaliczaniem bonusów, a pojedyncza śmierć nie przeraża, bo mamy tych żywotów po kilka, a jeszcze kilka można zdobyć, kiedy zaliczy się premię. Bingo! I świeci się kolejne serduszko na ekranie monitora.

Nowa mitologia potrzebuje nowych herosów. Nowych świętych. Takich jak Duke Nukem, Lara Croft, Max Payne, CJ. Nigdy nie istnieli, przez ich wirtualne ciała nie przepływa ani gram krwi, nie starzeją się i nawet jeśli umrą można ich wskrzesić. Choć istnieją tylko wewnątrz układów scalonych komputerów i konsol do gry, w Mitologii Cybernetycznej zajmują miejsce Heraklesa, Thora, Ozyrysa czy Joanny d'Arc. Miliony się z nimi utożsamiają i każdy wyznawca nowej mitologii wie w jakiej grze pojawiają się ich idole. Każdy zaopatrzone w narzędzie do zabijania. Idą w głorię i chwale, a za nimi setki wirtualnych trupów składających się z komórek pikseli zamiast krwi. Zabijają dla

przyjemności. Dla przyjemności gracza. I nie wiadomo kto kim gra. Człowiek z kontrolerem w dłoni czy sztuczny byt zaprogramowany przez programistów komputerowych.

scenariuszy filmowych, tekstów piosenek i tematem bestsellerów wydawanych w gigantycznych nakładach. Największe gwiazdy filmu „zabijają” się o rolę w mroźnej krew w żyłach biografii seryjnej morderczynie. A nuż nagrodą będzie kolejny Oscar? Przecież Charlize Theron wcielając się w rolę socjopatki Aileen Wuornos musiała zdawać sobie sprawę, że oddaje hold „świętej” nowej mitologii. I za ten hold Hollywood obdarowało aktorkę najwyższym wyróżnieniem w świecie filmu. Bo seryjni mordercy obok fikcyjnych bohaterów brutalnych gier komputerowych zajmują kluczowe miejsce w panteonie dzisiejszych herosów. A szczególne miejsce zajmują wśród nich kobiety. W dobie szybkiej i często bezrefleksyjnej emancypacji nie mogło zabraknąć dla nich miejsca wśród „świętych” nowej religii. I nieważne są ich prawdziwe uczucia, emocje i stany, które sprawiły, że zabijały. Istotne są dwie rzeczy: ilu i jak.

Ale nowy mit potrzebuje również ofiar z krwi i kości. Prawdziwego bólu, rozpacz i zapachu śmierci. I tu wkraczają na arenę różnorakie dziwolągi, socjopaci, degeneraci, seryjni mordercy.

Zawsze istnieli i zawsze będą się rodzić. W ciemnych zaułkach pełnych przemocy, alkoholu i zbrodni. Albo w jasnych domach, bawiący się na elegancko przystrojonych trawnikach,

Aileen Wuornos – 7 mężczyzn, rewolwer
Belle Gunness – 28 mężczyzn, siekiera
Genevieve Jones – ok. 50 niemowląt, strzykawka – heparin
Susan Atkins (sektantka Mansona) – 8 osób, nóż

Aileen Wuornos (7 mężczyzn, rewolwer)
Belle Gunness (28 mężczyzn, siekiera)
Genevieve Jones (ok. 50 niemowląt, strzykawka – heparin)

Susan Atkins (sektantka Mansona, 8 osób, nóż)
I jeszcze wiele innych prawdziwych i zmyślonych. Morderczynie. Monsters. Kręcą o nich filmy, piszą książki, śpiewają piosenki. Są naklejką na kubku od herbaty, prasówką na t-shirtzie i cytatem na zderzaku samochodu. „Święte” kurwy i zbrodniarki. W naszym świecie wirtualnych emocji zajmują miejsce Marii Magdaleny. Ale czy tak jak ona będą zbawione? Na razie zajmują honorowe miejsce w niebie

uczęszczający do najlepszych szkół i kończących prestiżowe uczelnie. Byli, są i będą. Ale nigdy nie byli tak ostentacyjnie kanonizowani przez kulturę masową i tym samym nową mitologię. Ich zbrodnie natychmiast stają się podstawą

pop-kultury. A ich aureole świecą naszym neony. Ale czy czasem nie najciemniej jest pod latarnią?

Robert Talarczyk

Twórcy spektaklu

Reżyser, aktor, scenarzysta, adaptator, dyrektor (od 2005 roku) Teatru Polskiego w Bielsku-Białej. Absolwent wrocławskiej PWST. Po studiach związany przez kilkanaście lat z chorzowskim Teatrem Rozrywki, w którym debiutuje również jako reżyser (*Ptasiek*, 1998). Kolejne dokonania reżyserskie Talarczyka mają miejsce na śląskich scenach: Teatru Korez: *Ballady kochanków i morderców według Nicka Cave'a* (2002), *Cholonek* (2004), *Kometa czyli ten okrutny XX wiek według Nohavicy* (2007) i 2 (2009), katowickiego Teatru Gry i Ludzie – *Miłość Fedry* (2003) oraz *Niezidentyfikowane szczątki ludzkie i prawdziwa natura miłości* (2004.) Teatru Rozrywki: m.in. *Krzyk według Jacka Kaczmarskiego* (2004), Teatru Śląskiego – *Underground* (2009) i Gliwickiego Teatru Muzycznego – *Bulwar zdradzonych marzeń* (2011).

Cholonek (współreżyseria Mirosław Neinert) – zagrano dotąd, w kraju i za granicą, ponad 400 razy. *Spektakl po śląsku, o Śląsku i o Ślązakach* – okrzyknięty Spektaklem Roku, w tej kategorii otrzymał w 2004 roku

ROBERT TALARCZYK
reżyseria, teksty piosenek

Złotą Maskę – nagrodę artystyczną Marszałka Województwa Śląskiego.

W kierowanym przez siebie bielskim Teatrze Polskim zrealizował do tej pory 12 przedstawień. Najważniejsze z nich to: *Testament Teodora Sixta* (2006) – finalista Ogólnopolskiego Konkursu na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej), *Intercity* (2008) – laureat nagrody Młodych Krytyków na XVI Międzynarodowym Festiwalu Zderzenie, *Żyd* (2008) – laureat Nagrody Głównej gdyńskiego Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych *R@port*, finalista I edycji programu Teatr Polska, *Szwejk* – nagrodzony Perłą Sąsiadów na Festiwa-

lu Teatrów Europy Środkowej *Sąsiedzi, Mistrz & Małgorzata Story* (2011).

Robert Talarczyk jest też laureatem: Specjalnej Złotej Maski za kreatywność i wszechstronność umiejętności adaptatorskich i reżyserskich za spektakle: *Cholonek*, *Krzyk według Jacka Kaczmarskiego* i *Niezidentyfikowane szczątki ludzkie* (2005), nagrody za reżyserię spektaklu *Pomal, a jeszcze raz!* (Teatr Capitol) – na XIII Ogólnopolskim Festiwalu Komedii Talia w Tarnowie (2009) oraz statuetki Hanys – za umiejętność łączenia działań reżysera, aktora i menedżera (2010.) Poza wymienionymi scenami śląskimi współpracuje w Warszawie z teatrem Capitol (*Pomal, a jeszcze raz*, 2008; *Carmen. Sztuka na 10 telefonów komórkowych*, 2011) oraz Teatrem Kamienica (*Ptaszek*, 2011).

Jako aktor występował w „śląskich” filmach Macieja Pieprzycy: *Barbórka*, *Kryminalni*. *Tryptyk Śląski*, *Drzazgi*, Magdaleny Piekorz: *Senność*, Ingmara Villqista i Adama Sikory: *Ewa*. Pisze i tłumaczy teksty piosenek. W 2011 roku ukazała się jego debiutancka płyta pt. *Słowa*.

Młoda i wszechstronna artystka z Żywca panosząca się ostatnio po swoim ulubionym placu zabaw – Teatrze. Zaprojektowała kostiumy do takich spektakli jak: nagrodzone Złotą Maską *Moje drzewko pomarańczowe* w Teatrze Polskim w Bielsku oraz *Bulwar zdradzonych marzeń* w Teatrze Muzycznym w Gliwicach, a także *Śpiewogro Świętokrzyska* w Kielcach. Jednak jej działalność wykracza poza teatralne sceny.

Jest zarazem fanatyczną zbieraczką nietypowej odzieży nazywaną kolekcjonerką oraz zapaloną i nagradzaną projektantką autorskich ubiorów i biżuterii składających się na wspólną markę „a la Malina”, zauważalną na wybiegach Kieleckiego Off Fashion w 2009 oraz Warsaw Street Fashion w 2010.

Aktualnie studiuje na Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi na Wydziale Sztuk Wizualnych: techniki teatralne, filmowe i telewizyjne.

W projektowaniu największą siłą i działaniem pozostawia kolorom, w życiu energię totemiczną czerpie od sowy i żbika. W domu jest wybaczącą matką kilkudziesięciu marionetek i lalek.

BARBARA MALINKA
kostiumy

BARTOSZ SKOCZKOWSKI
scenografia

Jest urodzonym w 1982 roku w Sandomierzu zwierzęciem scenograficznym. Swoje powołanie poczuł składając pierwsze statki kosmiczne z Lego. Już jako dziecko budował zaawansowane warowne konstrukcje z piasku.

Prowadzony „ciągotą” do dalszych badań nad istotą iluzji, zdobywał potrzebne kompetencje jako wychowanek Krakowskiego Liceum Plastycznego, a następnie Śląskiego Uniwersytetu w Cieszynie, ucząc się wszech-sztuk z wszech-dziedzin kierunku zwanego Edukacją Artystyczną. W skrytych planach rozwoju ma jeszcze warsztaty prestidigitatorstwa i podstawy (deus ex) mechaniki samochodowej.

Scenografię stara się traktować jak laboratorium szalonego naukowca zaczynając karierę w wadze ciężkiej od Teatru Polskiego w Bielsku, walcząc z takimi tytułami jak *Popcorn* i *Moje drzewko pomarańczowe*, odniósł także sukces na deskach Teatru Muzycznego w Gliwicach przy *Bulwarze zdradzonych marzeń*.

Obecnie podjął rękawicę Teatru Rampa z rozstrzygnięciem 24 lutego.

Twórcy spektaklu

JAKUB LEWANDOWSKI
choreografia

Choreograf, tancerz zawodowy (weryfikacja ZASP), absolwent Studium Animatorów Kultury w Kaliszu (taniec współczesny), Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu (Pedagogika Artystyczna), stypendysta i stażysta Centrum Choreograficznego Mathilde Monier w Montpellier (Francja).

Był solistą w zespole baletowym Teatru Rozrywki. Od roku 2010 artysta niezależny współpracujący z różnymi teatrami w Polsce.

Trzykrotnie nominowany do Nagrody Artystycznej Złota Maski. Laureat tej nagrody w roku 2011 za choreografię do spektaklu *Hotel Nowy Świat*, wystawionym w Teatrze Polskim w Bielsku-Białej. W roku 2010 został uhonorowany przez Marszałka Województwa Śląskiego Nagrodą Artystyczną dla Młodych Twórców. W 2011 roku otrzymał Stypendium Artystyczne w Dziedzinie Kultury Województwa Śląskiego.

Autor choreografii w spektaklach: *Adonis ma gościa* (reż. Fred Apke, Teatr Rozrywki), *Hotel Nowy Świat* (reż. Magdalena Piekorz, Teatr Polski w Bielsku-Białej), *Wizyta Starszej Pani* (reż. Magdalena Piekorz, Teatr Śląski im. S. Wyspiańskiego w Katowicach), *Królewicz i żebrak* (reż. Dariusz Wiktorowicz, Teatr im. A. Mickiewicza w Częstochowie), *Bulwar zdradzonych marzeń* (reż. Robert Talarczyk, Teatr Muzyczny w Gliwicach), w filmie *Oskarowe kostiumy Barbary Ptak* (reż. Krzysztof Korwin Piotrowski), *Wakacje Don Juana* (reż. Anna Polony Teatr Muzyczny w Gliwicach) oraz wieloletni choreograf koncertów sylwestrowych wystawianych w Teatrze Rozrywki w Chorzowie.

Od roku 2009 prowadzi autorski dział Teatralne Kulinaria w magazynie „Style”.

Jakuba Lewandowskiego można oglądać w spektaklu *Mistrz & Małgorzata Story* w Teatrze Polskim w Bielsku-Białej (reżyseria Robert Talarczyk) w roli Behemota.

PRZEMYSŁAW SOKÓŁ
produkcja muzyczna

Trębacz, aranżer, kompozytor. Edukację muzyczną rozpoczął w wieku lat siedmiu w klasie fortepianu, w Państwowej Podstawowej Szkole Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Krakowie. Siedem lat później został uczniem Państwowego Liceum Muzycznego im. Fryderyka Chopina, gdzie rozpoczął naukę gry na trąbce. W roku 1999 rozpoczął studia na Akademii Muzycznej w Krakowie, które ukończył z wyróżnieniem w 2005 roku. Miłośnik jazzu, muzyki bałkańskiej, latynoskiej i szeroko pojętej muzyki świata. Współpracował zarówno z orkiestrami symfonicznymi, jak i wieloma wybitnymi artystami reprezentującymi różne gatunki muzyczne – m.in. Katarzyna Geartner, Agnieszka Chrzanowska, Paulina Bisztygą, Renatą Przemyk, Markiem Bałatą, Maciejem Maleńczukiem, Januszem Radkiem, Zespołem Bakshish oraz wieloma innymi. Współtworzy Frittata – zespół zapraszany na międzynarodowe festiwale m.in. przez Nigela Kennedy’ego. Współpracuje z wieloma instytucjami kulturalnymi, m.in. Teatrem im. Juliusza Słowackiego i Teatrem Bagatela w Krakowie, nowohuckim Teatrem Ludowym i Teatrem Barakah. Od 2005 roku związany jest z Zakopiańskim Teatrem Witkacego, biorąc udział w spektaklach: *Bal w Operze*, *Czapówki*, *Apendix*, *Themerson-Wyrzutek*. Jest również autorem muzyki do spektaklu *Kabaret Horyzontalny*.

W czerwcu 2011 roku ukazała się jego autorska płyta *Slavic Soul*. W październiku nagrał z grupą Frittata ich debiutancką płytę *Frittata*.

Dzięki dużej rozpiętości fascynacji muzycznych, jego gra nabiera wyrazistego charakteru, wywodzącego się z jazzowych korzeni, co w połączeniu z wpływami muzyki etnicznej daje oryginalną poetykę.

PIOTR FURMAN
asystent reżysera

Aktor, reżyser. Ukończył Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Warszawie w 1983 roku. Debiutował na scenie Teatru Powszechnego w *Clownach* Andrzeja Strzeleckiego. Pierwszy stały angaż (1983 rok) otrzymał w Teatrze na Woli, gdzie występował również na jego rozrywkowej scenie Kwadrat. Od 1988 roku związany na stałe z Teatrem Rampa, gdzie grał we wszystkich autorskich spektaklach Andrzeja Strzeleckiego: *Złe zachowanie*, *Sweet Fifties*, *Cabaretro*, *Czerwony stolczyk*, *Chopin w Ameryce*, *Love*, *Film*, *Alicja w krainie czarów*, *Majestat*, *Parawan* oraz późniejszych produkcjach teatru: *Jeździec burzy z miasta Lublina* (reż. Jan Szurmiej), *Nie uchodzi, nie uchodzi... czyli damy i huzary* (reż. Maciej Wojtyśzko), *Jak stać się żydowską matką w dziesięć praktycznych lekcji* w reż. Jana Prochyry oraz *Sześć w jednej* w reż. Grzegorza Warchoła.

Na potrzeby macierzystego teatru reżyseruje, pisze scenariusze, przygotowuje i prowadzi koncerty oraz realizuje własne projekty. Wyreżyserował spektakl *Clowni* Andrzeja Strzeleckiego.

Jego widowisko kolędowe pt. *A my do Betlejem..., jak również* spektakl muzyczny dla dzieci pt. *Wielka wyprawa* utrzymują się w repertuarze Teatru Rampa od wielu lat. Współpracuje z innymi reżyserami: Grzegorzem Warchołem, Cezarym Domagałą, Janem Prochyra.

Jego praca twórcza obejmuje także współpracę z młodzieżą, z którą prowadzi zajęcia teatralne, oddając się im bez reszty.

Obecnie pracuje nad projektem, w którym daje wyraz swojej fascynacji polskim kinem przedwojennym. Wychodząc naprzeciw zapotrzebowaniu widowni przygotowuje kolejny spektakl dla dzieci...

Twórcy piosenek

Piosenkarka, kompozytorka, autorka tekstów. Zadebiutowała pod koniec 1989 roku w zespole Ya Hozna, który wydał płytę pod tym samym tytułem przynoszącą takie przeboje jak: *Babę zesłał Bóg* czy *Protest Dance*. Po zawieszeniu działalności zespołu Renata rozpoczęła z powodzeniem solową karierę. Systematycznie ukazywały się kolejne płyty: *Mato zdolna szansonistka* (1992), *Tylko kobieta* (1994), *Andrgrant* (1996), *Hormon* (1999), *Blizna* (2001), *Balladyna* (2002) z muzyką do spektaklu w reżyserii Jana Machulskiego, a w 2003 roku ukazała się kompilacja największych przebojów artystki zatytułowana *The best of*. Trzy lata później ukazuje się płyta *Unikat*. 28 października 2005 roku w Teatrze Rozrywki w Chorzowie odbyła się premiera 14 piosenek autorstwa Renaty Przemyk i Anny Saranieckiej do spektaklu *Odjazd* w reżyserii Freda Apke. W 2009 roku piosenki ukazały się na płycie pod tym samym tytułem, która błyskawicznie zdobyła miano „złotej”.

Renata Przemyk wielokrotnie była nominowana i nagradzana. Jej twórczość zyskała pochlebne recenzje pośród publiczności, krytyki muzycznej i prężności fonograficznej. Świadczą o tym nagrody przywiezione z wielu festiwali: główna ze Studenckiego Festiwalu w Krakowie, opolska Karolinka, sopoc-

RENATA PRZEMYK

ka Bursztynowa Płyta. Występowała także na festiwalu w Jarocinie i na przeglądach piosenki aktorskiej we Wrocławiu i w Kolonii. Koncertuje nieprzerwanie w kraju i za granicą z programem The Best i kameralnym Akustik Trio.

Współpracowała z artystami takimi jak: Habakuk, Pidżama Porno, Strachy Na Lachy, Plateau, Marią Peszek, Czesławem Mozilem, Gabą Kulką, Anją Orthodox, Kayah. Ponadto single *Kochana* (nagrany z Kasią Nosowską) i *Odjazd* zdobyły pierwsze miejsce na Liście Przebojów radiowej „Trójki”.

Zrealizowała dla TVP kilka autorskich koncertów i widowisk. Wzięła udział w benefisach poety Allena Ginsberga, Jana Peszka i Kory Jackowskiej.

Od 2002 roku począwszy od *Balladyny* współpracuje z różnymi teatrami w roli kompozytorki, ale też aktorki.

W plebiscycie „Polityki” i „Wprost” znalazła się w setce najwybitniejszych artystów minionego stulecia. Wśród ogłoszonych w lutym 2010 zwycięzców drugiej edycji Pam London Awards Renata Przemyk otrzymała 3 nagrody. Została uznana za Najlepszą Polską Wokalistkę, otrzymała także nagrody za Piosenkę Roku oraz Najlepszy Album Roku w kategorii Alternative. W 2010 r. Renata skomponowała muzykę do spektaklu *Szyc Hanocha* Levina Teatru Barakah w Krakowie. W kwietniu 2011 roku właśnie za tę kompozycję Renata otrzymała Złotego Miedziaka czyli Nagrodę Publiczności XIII Polkowickich Dni Teatru w kategorii Najlepszemu Muzyka.

We wrześniu 2011 roku ukazała się nowa piosenka Renaty Przemyk pt. *Jakby nie miało być*, do której teledysk nakręcił Bartek Kulas. W tym samym roku, w grudniu, Renata wspólnie z Przemkiem Sokółem i zespołem Sokół Orkestar nagrała piosenkę *Kochaj, niczego nie chcę*, do której sama napisała tekst. Z Robertem Talarczykiem grała w spektaklu *Terapia Jonasza* w chorzowskim Teatrze Rozrywki.

W przedstawieniu *Monsters*. *Pieśni morderczyń* usłyszycie Państwo 6 premierowych piosenek jej autorstwa skomponowanych specjalnie na potrzeby tego spektaklu.

MONSTERS

muzyka Renata Przemyk, słowa Robert Talarczyk

Zostałaś gwiazdą
Kręcą o tobie film
Byłaś kurwą
Za parę dolarów
Dostałaś Oscara
I karę śmierci

Zabiłaś ich
Z zimną krwią
Ktoś o tobie
Zrobił film
Dostałaś Oscara
I karę śmierci

Powiedz mi, powiedz Aileen
Dlaczego wołają na ciebie MONSTER
Dlaczego wołają na ciebie MONSTER
Powiedz mi powiedz Aileen

Może takie jak ty
Rodzą się po nic
Może takie jak ty
Nie powinny żyć

To nie był twój
Najlepszy dzień

A świat o tobie
Nuci pieśń
Dostałaś Grammy
I karę śmierci

Hej Brenda czy ktoś powie mi
Dlaczego wołają na ciebie MONSTER

Wśród huku bomb
Znalazłaś sens
Terroryzm to
Jedyny cel
Dostałaś Pulitzera
I karę śmierci
Dostałaś Pulitzera
I karę śmierci

Ulrike czy powiesz mi
Dlaczego wołają na ciebie MONSTER
Dlaczego wołają na ciebie MONSTER

Może takie jak ty
Nie powinny żyć
Może takie jak ty
Rodzą się po nic

A ja chcę być
Taka jak ty
Chcę być wściekła
Zupełnie jak ty
Dostać Oscara
I karę śmierci

Powiedz mi, powiedz Aileen
Dlaczego wołają na ciebie MONSTER

Hej Brenda czy ktoś powie mi
Dlaczego wołają na ciebie MONSTER

Ulrike powiedz mi
Dlaczego wołają na ciebie MONSTER

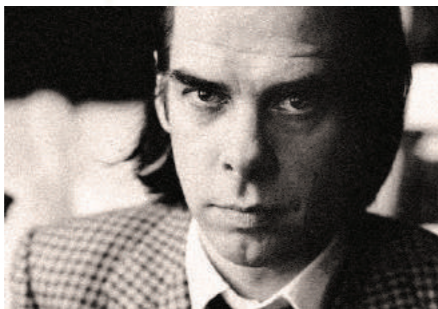
Może takie jak my
Nie powinny żyć
Może takie jak my
Rodzą się po nic

Twórcy piosenek

Właściwie Nicolas Edward Cave, urodził się 22 września 1957 w Warracknabeal w Australii, muzyk, poeta, pisarz i aktor.

Założyciel i członek The Boys Next Door – zespołu, który w późnych latach siedemdziesiątych zmienił nazwę na The Birthday Party. W 1984 zespół ten uległ rozwiązaniu, a dwóch jego członków – Nick Cave i Mick Harvey założyło grupę Nick Cave and the Bad Seeds. Przez ponad 20 lat istnienia zespół ten osiągnął znaczący sukces komercyjny, a niektóre ich utwory – w szczególności *Where the Wild Roses Grow* z płyty

NICK CAVE

Murder Ballads, zaśpiewany przez Cave'a w duecie z Kylie Minogue – stały się światowymi przebojami.

W 1989 została wydana jego pierwsza powieść pod tytułem *Gdy oślica ujrzała anioła*, zaś w 2009 druga – *Śmierć Bunny'ego Munro*.

Nick Cave jest współautorem wielu ścieżek dźwiękowych do filmów m.in. takich jak: *Ghosts... of the Civil Dead*, *Propozycja* (do którego był autorem scenariusza), *Zabójstwo Jesse'ego Jamesa przez ichórzliwego Roberta Forda*, *The Road*, *The Girls of Phnom Penh*, *The English Surgeon*.

Właściwie Robert Frederick Xenon „Bob” Geldof – urodził się 5 października 1954 w Dublinie, wokalista, autor tekstów piosenek, aktor (zagrał główną rolę Pinka w filmie Alana Parkera *Pink Floyd The Wall*), działacz społeczny i biznesmen.

W 1975 roku założył zespół The Boomtown Rats, którego największą popularność przypada na lata 1977-1980. Stworzył jeden z największych hitów muzyki lat 80. – *I Don't Like Mondays*.

W 1984 Bob Geldof namówił kilkudziesięciu artystów, by nagrali skomponowaną przez niego i Midge Ure'a z zespołu Ultravox piosenkę *Do They Know It's Christmas?*, a dochód ze sprzedaży wydawnictwa przeznaczono na pomoc głodującej Afryce. Nieformalny zespół przyjął nazwę Band Aid.

BOB GELDOF

W 2005 roku w 10 miastach na całym świecie razem z Bono, zorganizował koncerty w ramach akcji Live Aid. Ich celem było zwrócenie uwagi polityków grupy G8 na problemy, z którymi boryka się Afryka: głód, bieda, bezrobocie czy AIDS. Koncerty odbyły się w Filadelfii, Londynie i Eden w Kornwalii (Wielka Brytania), Paryżu, Berlinie, Rzymie, Tokio, Moskwie i w Barrie w kanadyjskim Ontario.

Za działalność charytatywną dwukrotnie (1985 i 2005) otrzymał nominację do Pokojowej Nagrody Nobla, a brytyjska królowa Elżbieta II nadała mu w 1986 r. Order Imperium Brytyjskiego, czyniąc go tym samym szlachcicem. W 2005 uhonorowano go nagrodą MTV Free Your Mind. W roku 2008 odebrał honorowy tytuł doktora za swój wkład do muzyki i humanitaryzm.

Na swoim koncie ma albumy: *Deep In The Heart Of Nowhere* (1986), *The Vegetarians Of Love* (1990), *The Happy Club* (1992), *Loudmouth*, *The Best of Bob Geldof and The Boomtown Rats* (1994), *Sex Age & Death* (2001).

Thomas Alan Waits urodzony 7 grudnia 1949 w Pomona, amerykański wokalista, kompozytor, instrumentalista, autor tekstów, poeta i aktor.

Choć twórczość Waitsa zaliczona jest do rocka, w jego muzyce krzyżują się wpływy jazzu, bluesa, folku, rock and rolla i tradycyjnego popu.

Tom Waits gra na instrumentach klawiszowych, gitarze i akordeonie, występuje często z zespołem rockowym lub jazzowym. Piosenki Waitsa są inspirowane literackimi dokonaniem takich amerykańskich pisarzy jak Jack Kerouac czy Charles Bukowski.

Waits śpiewa swoje własne bardzo osobiste, melancholijne, gorzkie w wymowie, cyniczne i często okraszono-

TOM WAITS

ne czarnym humorem poezje. Sukcesy występów artysty skłoniły go do spróbowania szczęścia w zawodzie aktora. Tom Waits komponuje również muzykę filmową. Także niektóre z jego piosenek

zostały wykorzystane w filmowych produkcjach. Współpracował m.in. z takimi reżyserami jak: Francis Ford Coppola, Jim Jarmusch, Robert Altman, Hector Babenco, Terry Gilliam.

W Polsce dotychczas wydano dwie biografie tego artysty. Są to: wydana w Krakowie w 1995 roku książka Patricka Huphiera *To fortepian jest pijany, nie ja...* i pozycja *Dziki lata. Muzyka i mit Toma Waitsa* napisana przez Jaya S. Jacobsa (Wydawnictwo Dolnośląskie 2007 r.).

W 2003 roku płytę z piosenkami Toma Waitsa, w polskim autoryzowanym (przez samego autora) przekładzie Romana Kołakowskiego, nagrał Kazik Staszewski.

Seryjny morderca

Portret psychologiczny

Seryjni mordercy są najbardziej niebezpiecznymi przestępcami.

Ich wyczyny budzą strach i pobudzają masową wyobraźnię.

Przerażają i jednocześnie fascynują, nieustannie stanowiąc inspirację dla pisarzy, reżyserów, muzyków – także tych najwybitniejszych.

Hollywoodzcy scenarzyści doskonale wiedzą, że najbardziej fantastyczne i wciągające scenariusze pisze... samo życie.

Termin seryjny morderca pojawił się w latach 70., najprawdopodobniej wymyślił go agent FBI Robert Ressler. Określa on osobę, która dokonała co najmniej trzech zabójstw w dłuższych odstępach czasu, bez konkretnej motywacji, np. ideologicznej (jak terroryści) bądź finansowej (płatni zabójcy).

Specjaliści, którzy tworzą portrety psychologiczne psychopatów, muszą wniknąć w ich umysły.

„Psychopaci mają trudności ze współodczuwaniem i kompletnie nie radzą sobie z normami życia społecznego.

Zaburzenia osobowości antyspołecznej charakteryzują się między innymi brakiem empatii, nieprzyswajaniem odruchów moralnych, agresją, łamaniem norm i zasad, traktowaniem innych osób w sposób przedmiotowy, zubożonym życiem psychicznym, tworzeniem płytkich i bezwartościowych związków.”

„Psychopata nie jest w stanie wyobrazić sobie, jak czuje się jego ofiara, stąd nie ma oporów przed robieniem krzywdy. Zdrowy człowiek, zdolny do współczucia, nie zabija, gdyż nie chce zadawać cierpienia. Bardzo często se-

ryjni mordercy w dzieciństwie znęcali się nad zwierzętami” – twierdzi Marek Jaros, założyciel warszawskiej Kliniki Stresu.

Kryminolodzy dzielą patologicznych zabójców na:

– seryjnych, którzy pomiędzy dokonanymi zbrodniami funkcjonują normalnie,

– masowych – dokonujących zbrodni w jednym miejscu i czasie, często popełniających później samobójstwo,

– szaleńców, którzy nie powracają do normalności po pierwszym zabójstwie.

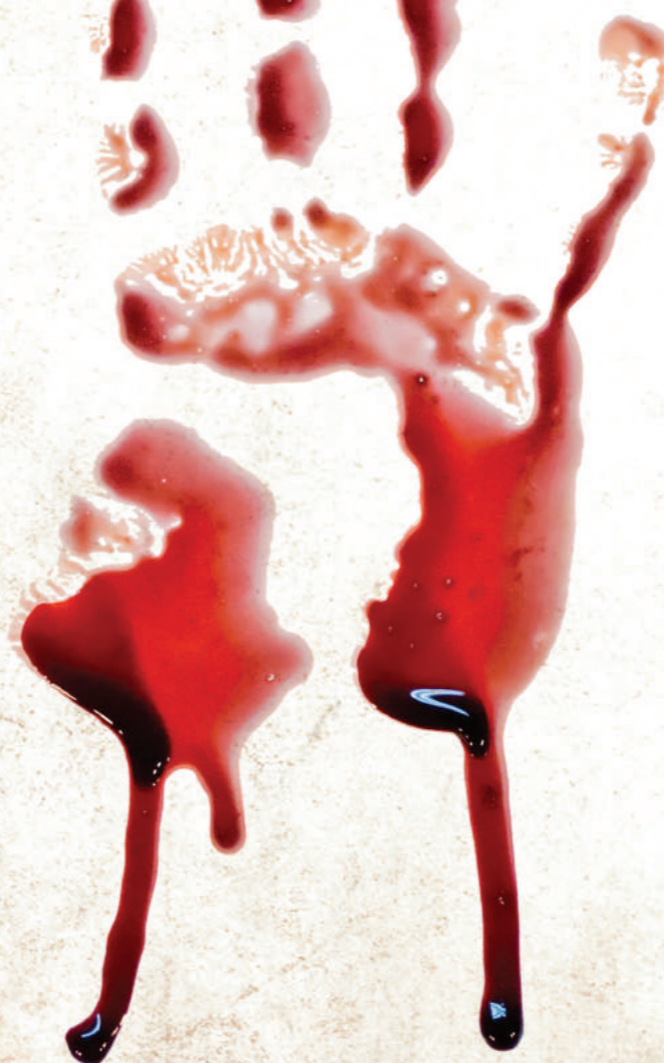
Kim są?

Dlaczego zabijają niewinnych ludzi?

W przypadku seryjnych morderców nie ma reguł, a jedynie pewne prawidłowości. Najczęściej są to biali mężczyźni w wieku 25-35 lat, działający samotnie. Często ich zbrodnie mają podłoże seksualne, bądź urojeniowe. Pochodzą z rozbitych, dysfunkcyjnych rodzin. Doświadczyli w dzieciństwie przemocy lub byli wykorzystywani seksualnie. Znęcali się nad zwierzętami. Teraz jako dorośli mordują ludzi. Większość z nich stanowią obywatele Stanów Zjednoczonych. Funkcjonują w miastach, gdzie łatwiej o anonimowość.

Robert Ressler charakteryzuje osobowość seryjnego mordercy jako głęboko zaburzoną. Cechuje go poczucie krzywdy i odrzucenia przez społeczeństwo. Często uważa siebie za nieudacznika życiowego. Brakuje mu oparcia w rodzinie, nie ma kolegów. Jest introvertym. W dorosłym życiu nie umie zbudować więzi rodzinnych. Czuje się niespełniony seksualnie.

W przeciwieństwie do mężczyzn – morderców, kobieta, która zabija, to rzadkość. Według statystyk jedynie 5% seryjnych morderców stanowią kobiety. A jednak takie kobiety wzbudzają większe przerażenie niż mężczyźni, którzy popełnili podobne zbrodnie.

Aktorka komedii, dramatu i musicalu. Po ukończeniu warszawskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej związana była ze sceną Teatru Nowego Adama Hanuszkiewicza i gościnnie ze scenami teatrów: Romy, Rampy, Powszechnego. Mile wspomina współpracę zawodową z takimi reżyserami jak: Adam Hanuszkiewicz, Janusz Józefowicz (musical *Metro* – również na Broadway'u), Wojciech Siemion (teatr poetycki na scenie Teatru Stara Prochownia oraz gościnne występy w Belgii, Holandii, Niemczech, Szwajcarii, Izraelu), Wojciech Kępczyński (musical *Crazy for you*), Piotr Cieślak (w produkcji Teatru Powszechnego *Ostatnie dni ludzkości*).

W Teatrze Rampa gra w spektaklach: *Pińska szlachta*, *Perły kabaretu Mariana Hemara*, *A my do Betlejem...* oraz *Babskie party*. Grała również w musicalach dla młodzieży *Obcy* oraz *Awantura w piekle*.

W dorobku artystycznym posiada dwie płyty z muzyką Janusza Tyłmana i Piotra Hajduka – *Kolędy Klekotkowe* i *Samotność* z jedyną istniejącą wokalną wersją *Wielkiej Improwizacji* Adama Mickiewicza.

Twórczyni autorskiej metody nauczania dykcji i impostacji sprawdzanej w wieloletniej współpracy z młodzieżą na scenie Teatru Kadr oraz podczas zajęć warsztatowych Ogólnopolskich Konkursów Recytatorskich i warsztatów teatralnych prowadzonych na terenie całego kraju.

Autorka i reżyser przedstawienia *Sposób na poezję* (premiera w teatrach Roma i Rampa) oraz licznych przedstawień w Młodzieżowym Teatrze Kadr (*Moje ulubione*, *Europodróżę małe i duże*, *Gałczyński kontra telenowela*).

Wielokrotna laureatka Festiwalu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu (nagroda publiczności za parodię Tiny

Turner), Grand Prix Festiwalu Piosenki Francuskiej. Od wielu lat pedagog i reżyser przedstawień z udziałem młodzieży. Przez wiele lat prowadziła zajęcia teatralne i wokalne w Teatrze Kadr i Studiu Artystycznym Metro przy Teatrze Buffo. Obecnie aktorka spektaklu *Klimakterium... i już* oraz musicalu *Romeo i Julia* na scenie Teatru Buffo.

Pracuje nad autorską płytą *Duda śpiewa Tuwima*, której premiera wkrótce na scenie. Informacje o najnowszych inicjatywach artystycznych można znaleźć na stronie www.kozera.pl.

Najnowsza ulubiona rola aktorki to postać seryjnej morderczyni...

MAŁGORZATA
DUDA-KOZERA

DOMINIKA
ŁAKOMSKA

Wszechstronnie uzdolniona aktorka dramatyczna i musicalowa. Po ukończeniu Wydziału Aktorskiego PWST we Wrocławiu została zaangażowana do Teatru Rampa w Warszawie, gdzie zagrała w wielu spektaklach muzycznym m.in. w *Człowieku z kabaretu* w reżyserii Jana Pietrzaka, *Jeźdźcu burzy* w reżyserii Arkadiusza Jakubika i w *Wielkiej wodzie* w reżyserii Jana Szurmieja.

Jej oryginalny głos i indywidualne podejście do pracy doceniło wielu artystów, w tym Emilian Kamiński, angażując ją do kilku projektów w Teatrze Kamienica, m.in. do spektakli *Czarne serca* oraz *Piękne Panie i Panowie*.

Grywa również w serialach i filmach.

Jest pedagogiem prowadzącym zajęcia aktorskie w szkole musicalowej przy Teatrze Roma w Warszawie.

EWA ŁORSKA

DOROTA OSIŃSKA

Ukończyła wrocławską PWST. Laureatka nagrody Ministra Kultury i Sztuki dla najlepszego studenta Wydziału Aktorskiego. Na III roku studiów zadebiutowała w Teatrze Telewizji w spektaklu Waldemara Krzystka *Transfer* jako Sandra. Wyróżniona na Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi za rolę Blondynki w *Po deszczu* S. Belbela.

W teatrze Rampa zagrała m.in. w spektaklach: *Siódme – mniej kradnij* jako Seneka, *Wielka woda* jako młoda Agnieszka Osiecka, *Sztukmistrz z miasta Lublina* jako Magda – reż. Jan Szurmiej, *Kandyd czyli optymizm* jako Kunegunda – reż. Maciej Wojtyśko, *Brat naszego Boga* jako Helena Modrzejewska – reż. Paweł Aigner, *Perły kabaretu Mariana Hemara* – reż. Janusz Szydłowski, *Nie uchodzi, nie uchodzi... czyli damy i huzary* jako Zofija – reż. Maciej Wojtyśko, *Sześć w jednej* jako Nikki – reż. Grzegorz Warchoń, *Jeździec burzy* jako Pamela

Ukończyła Andragogikę i Animację Kulturalną na Uniwersytecie Warszawskim. Uzyskała Eksternistyczny Dyplom Aktorski przed komisją sekcji estrady ZASP. Występowała na wielu prestiżowych scenach muzycznych i teatralnych w Polsce a także w USA, Kanadzie, Niemczech i Francji. Jej dotychczasowy repertuar tworzyli najwybitniejsi autorzy i kompozytorzy m.in.: Włodzimierz Korcz, Jerzy Satanowski, Zygmunt Konieczny, Magda Czapińska, Jacek Cygan, Ernest Bryll.

Jest laureatką wielu ważnych konkursów piosenki: II miejsce w konkursie Pamiętajmy o Osieckiej w Warszawie, I miejsce na Zamkowych Spotkaniach Śpiewajmy Poezję w Olsztynie, I miejsce w konkursie Czy to jest kochanie? w Elblągu, Grand Prix w konkursie piosenki artystycznej w Rybniku, konkurs Debiutów na KFPP w Opolu w 2000r m.in. II nagroda jury, nagroda Polskiego Radia dziennikarzy i fotoreporterów, Przegląd Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu – dwukrotne wyróżnienie, a w 2003 roku specjalna nagrodę Ewy Demarczyk.

Grała gościnnie na deskach warszawskiego teatru Bajka w spektaklu *Kompania Dropsa* w reżyserii Marcina Kołaczekowskiego i na Nowej Scenie Teatru Roma (*Ulica Szarlatanów*, *Dobranoc Panowie*). Śpiewała także m.in. w widowisku *Trzymaj się swoich chmur* w reż. Magdy Umer, w oratoriach *A kto się odda w radość* i *Woła nas Pan*

Courson – reż. Arkadiusz Jakubik. Zagrała również w Teatrze Narodowym postać Pretty w spektaklu *Zabić Bondę* w reż. Łukasza Kosa i w Teatrze Żydowskim w przedstawieniu *Pieśń nad pieśniami* w reż. Jana Szurmieja.

Rok 2012 zaczął się dla niej bardzo pomyślnie – za rolę Heleny w spektaklu *Życie w zasięgu ręki* w reżyserii Marcina Kwaśnego (Teatr Praski) zbiera świetne recenzje, spektakl *Monsters* pozwala jej rozwinąć skrzydła w przestrzeni, z której wyłoniła się jej aktorska pasja, a rola Małgorzaty w *Mistrzu i Małgorzacie* (reż. Michał Konarski) jest spełnieniem jednego z jej aktorskich marzeń.

Znana również z takich seriali jak: *Egzamin z życia*, *Klub szalonych dziewczyn*, *Wiadomości z drugiej ręki*, *M jak Miłość*, w którym gra obecnie.

Zarówno role dramatyczne jak i komediowe wzbudzają w niej falę wewnętrzną ekstazy...

Ernesta Brylla i Włodzimierza Korcza w reż. Krzysztofa Jaślara oraz w większości spektakli wyreżyserowanych przez Jerzego Satanowskiego.

Od 2003 roku artystka współpracuje z warszawskim Teatrem Rampa. Po udanych rolach w spektaklach: *Sztukmistrz z miasta Lublina*, *Brat naszego Boga*, *Jajokracja*, *Oskary*, *Oskary...*, stała się etatową aktorką tego teatru. Od 2009 roku gra tytułową rolę w spektaklu *Pinokio*, nagrodzoną na Międzynarodowym Festiwalu Teatrów dla Dzieci Korczak. Kreuje też główną postać w spektaklu *W pogoni za bajką*, do którego muzykę skomponował Piotr Rubik. 14 lutego 2012 roku zagrała premierowy koncert *By miłość mogła trwać*, na który złożyły się piosenki z repertuaru Celine Dion i Lary Fabian.

Aktualnie pracuje nad spektaklem *I koniec i bomba* Asji Łamtiuginy (premiera maj 2012), zagra też Calineczkę w przedstawieniu familijnym Witolda Mazurkiewicza (premiera wrzesień 2012).

Wydała dwa solowe albumy, płytę *Idę* (2004) i *Kamyk zielony* (2009), na kanwie którego w Teatrze Rampa powstał spektakl pod tym samym tytułem z Dorotą Osińską w roli głównej. Obecnie pracuje nad trzecim solowym albumem, na którym usłyszymy piosenki w klimacie wokalnego balladowego popu, inspirowanego brzmieniami współczesnej muzyki francuskiej.

Więcej informacji pod adresem: www.dorotaosinska.pl

BELLE GUNNESS

Urodzona 11 listopada 1859 w Selbu w Norwegii, zmarła 28 kwietnia 1908 w USA - amerykańska seryjna morderczyna norweskiego pochodzenia, która zamordowała około 28 mężczyzn.

W 1876 roku wyemigrowała do USA, gdzie poślubiła swego rodaka Maxa Sorensena i urodziła troje dzieci. W lipcu 1900 roku zmarł jej mąż. Przeniosta się do La Porte, gdzie w krótkim czasie wyszła ponownie za mąż i w błyskawicznym tempie znowu została wdową. Po jego śmierci Belle zaczęła dawać w gazetach ogłoszenia matrymonialne. Zabijała kolejnych kandydatów na męża, prawdopodobnie podczas snu. Przywłaszczała sobie wszystkie ich rzeczy, a nagie ciała zakopywała w chlewiku. Narzędziem zbrodni była siekiera.

28 kwietnia 1908 dom Belle doszczętnie spłonął, a w jego zgłiszczach znaleziono ciała jej samej i trójki jej dzieci. Dom podpalił pracownik Belle, który mógł wiedzieć o zbrodniach dokonywanych przez nią lub był przez nią w jakiś sposób szantażowany. Sam jednak nie powiedział, dlaczego to zrobił. Brat jednego z kandydatów na męża i jednocześnie ofiary mordu naprowadził lokalnego szeryfa na teren posiadłości Belle i doprowadził do makabrycznego odkrycia 28 ciał mężczyzn.

Ciekawostką może być to, że kosztowności zabitych Belle oddawała pobliskiemu sierocińcowi.

LIZZIE ANDREW BORDEN

Urodzona 19 lipca 1860 zmarła 1 czerwca 1927 - Amerykanka, która w 1893 roku zamordowała siekierą swojego ojca i matkę. Została oskarżona i skazana, a proces był nagłośniony przez media czyniąc z niej gwiazdę. Słynny przypadek stał się częścią amerykańskiej pop kultury i kryminologii. Choć do dziś trwają dyskusje czy w morderstwie nie uczestniczyło więcej osób, tylko Lizzie Borden została skazana, nikogo innego nie próbowano nawet aresztować.

Tom Hanks i Gary Goetzman wyprodukowali dla stacji HBO miniserię, która opowiadała o słynnej morderczynie. Lizzie Borden jest znaną postacią amerykańskiego folkloru.

IRENA ČUBIRKOVÁ

Urodzona w 1923 roku - najokrutniejsza morderczyna w dziejach czechosłowackiej kryminalistyki.

7 grudnia 1964 roku po alkoholowej imprezie zabiła siekierą swo-

jego przyjaciela Ambrozego Ščepka, lasakiem obcięła głowę, owinęła w gazetę i ukryła w toalecie pociągu jadącego z Trnavy do Bratislavy. Resztę ciała spaliła w piecu. Wydarzenia te naprowadziły na prawdziwe przyczyny śmierci jej męża Jana Čubirkova, który - jak się okazało po ekshumacji i sekcji zwłok - został zamordowany. Śledztwo wykazało, że Čubirkova podejmowała dwukrotnie nieskuteczne próby zabicia męża, jednak dopiero za trzecim razem zrealizowała swój plan.

Była ona pierwszą po II wojnie światowej kobietą skazaną na śmierć i straconą. Powieszono ją w więzieniu na Pankracu w Pradze w 1966 roku.

Historia Čubirkovej stała się legendą, która mimo upływu lat nadal budzi grozę i odrazę.

W 2009 roku powstał na Słowacji film *Čubirková* - thriller psychologiczny, fabularyzowany dokument o niej, a postać Ireny odegrała Eliška Vavříková.

SUSAN DENISE ATKINS

Urodzona 7 maja 1948 roku w San Gabriel niedaleko Los Angeles w stanie Kalifornia - amerykańska morderczyna skazana na karę śmierci w sierpniu 1969 roku za zabójstwo aktorki - Sharon Tate (prywatnie żony Romana Polańskiego) oraz za siedem innych zabójstw, w których uczestniczyła wraz z bandą Mansona. Wśród jej ofiar byli również Abigail Folger, Wojciech Frykowski oraz Jay Sebring. Po zmianie prawa stanowego zamieniono jej karę na dożywocie, z możliwością ubiegania się o warunkowe zwolnienie.

Wyrok dożywotniego więzienia odsiadywała w California Institution for Women w Chino w Kalifornii. Podczas pobytu w więzieniu dwa razy wyszła za mąż. We wrześniu 2009 roku komisja odrzuciła jej prośbę o przedterminowe zwolnienie. Zmarła z powodu guza mózgu 24 września 2009 roku.

Miała dwóch starszych braci. Jej rodzice regularnie nadużywali alkoholu. Kiedy miała 13 lat zmarła jej matka. Wraz z braćmi została pod opieką ojca. Była bardzo wrażliwą dziewczynką, nauczyciele określali ją jako wyjątkowo cichą i nieśmiałą. Złe kontakty z ojcem i nieśmiałość spowodowały, że zaczęła tworzyć własny wyimaginowany świat.

GENENE JONES

Urodzona 13 lipca 1950 roku - pielęgniarka z San Antonio w stanie Teksas. W latach 1978-1982, pracując w dwóch szpitalach dziecięcych, zabiła przypuszczalnie 46 niemowląt. Udowodniono jej 11 zabójstw. Skazana została na 99 lat więzienia.

Podczas procesu biegli psychiatrzy stwierdzili u niej zastępczy zespół Munchausena, czyli zaburzenie polegające na wywoływaniu objawów chorób u dzieci. Sama powiedziała o sobie: „Nigdy nie umiałam współczuć. Dopóki nie zaczęłam zabijać”.

Teksas - Oddział noworodków - pracownicy szpitala zaczęli nabierać podejrzeń, kiedy coraz więcej noworodków zaczęło umierać

na niewydolność krążeniową. Zgonów jednak nie zgłaszano, gdyż bano się o reputację szpitala. Co tydzień w szpitalu umierało pięć noworodków, a morderczyna była bezkarna - jak sama mówiła „jak się już zaczęło, to nie można przestać”. Jenin była pielęgniarką w szpitalu i wstrzykiwała niemowlętom lek zatrzymujący pracę serca. Jak się okazało po to, aby następnie je ratować przez reanimację i zostać szpitalnym bohaterem. Zbyt często jednak dawka była za duża i dziecko umierało. Jednemu z noworodków potrafiła wstrzyknąć w ciążę jednej nici truciźnę aż 4 razy i tyle razy je odratowała. Dziecko zostało upośledzone do końca życia, ale przetrwało. Rodzice noworodka byli jej tak wdzięczni, że poprosili, aby została jego matką chrzestną - Genenę oczywiście się zgodziła. Zabiła jednak tą samą metodą brata bliźniaka swojego chrześniaka.

Wychowywała się w rodzinie zastępczej wraz z trójką innych dzieci. Jej ojczym był drobnym oszustem. W szkole była szkanowana przez rówieśników z powodu mało atrakcyjnego wyglądu. Zachowywała się agresywnie, kłamała i manipulowała innymi. Aby zwrócić na siebie uwagę, często symulowała choroby. Jej młodszy brat Travis, z którym była najbardziej związana, zginął w tragicznym wypadku, rok później zmarł na raka jej ojczym. Geneene po tych przeżyciach wpadła w depresję.

AILEEN WUORNOS

Właściwie Aileen Carol Pittman, urodzona 29 lutego 1956 w Rochester w stanie Michigan - amerykańska prostytutka, która w latach 1989-1990 zamordowała na Florydzie siedmiu mężczyzn. Dziewczyna, która dorastała w patologicznym środowisku, w wieku 13

lat została prostytutką i zaszła w ciążę. Później zarabiała na życie stojąc przy autostradach i obsługując klientów ciężarówek. Zaczęła mordować tych spośród swoich klientów, którzy próbowali ją zgwałcić.

Podczas procesu zeznawała przeciwko niej jej wieloletnia partnerka - Tyria Moore. Wuornos udowodniono 6 zabójstw, za co została skazana na śmierć. Stracono ją 9 października 2002 roku przez wstrzyknięcie trucizny w więzieniu stanowym niedaleko Starke na Florydzie.

Na podstawie historii jej życia nakręcono film *Monster* z Charlize Theron w roli głównej, za którą 26-letnia aktorka otrzymała nagrodę Amerykańskiego Instytutu Filmowego za rok 2003.

BRENDA ANN SPENCER

Urodzona 3 kwietnia 1962 roku Amerykanka z San Diego, która w wieku szesnastu lat, pewnego poniedziałku nie poszła do szkoły, bo znalazła sobie inną zabawę - strzelanie do ruchomych celów, którymi byli ludzie. A ponieważ mieszkała naprzeciwko szkoły podstawowej celowała do dzieci, zwłaszcza tych ubranych w niebieskie części garderoby, bo - jak twierdziła - był to jej ulubiony kolor. Raniła ośmoro kolegów z klasy oraz zabiła dyrektora i nauczyciela ze swojej szkoły. Dlaczego dopuściła się takiego czynu? Na pytanie dziennikarza odpowiedziała z uśmiechem: „Po prostu nie lubię poniedziałków”. Strzelała około dwóch godzin, gdyż nikt nie mógł jej zlokalizować.

W 1979 roku powstała piosenka *I Don't Like Mondays* napisana przez irlandzki zespół punkrockowy Boomtown Rats założony przez Boba Geldofa i od razu stała się hitem numer jeden na brytyjskiej liście przebojów. Singiel ten stał się odpowiedzią na te tragiczne wydarzenia, które miały miejsce pod koniec lat 70. w Kalifornii.

Kobieta – słaba płeć?

Kobiety od pokoleń uczą się ukrywania motywów swoich działań. Głównie z obawy przed odrzuceniem przez środowisko, przed oceną, napiętnowaniem. Męską brutalność i agresję często tłumaczymy naturalnymi tendencjami i potrzebami związanymi z okazaniem siły, obrony terytorium, zdobyciem różnych profitów, podkreślających ich pozycję. Kobieta od wieków łączona była z pewną tajemniczością, nieprzewidywalnością. Być może to też jest jeden z powodów, który sprawia, że nadal trudno nam pojąć dlaczego i po co kobiety popełniają zbrodnie. Jak to możliwe, że ich natura skrywa nie tylko piękno, ale również bestię.

Agresja u kobiet nigdy nie była i nadal nie jest uważana za pożądaną skłonność. Przecież od wieków charakterystyczne dla kobiet były takie cechy jak uległość, pokora, łagodność. To od mężczyzn wymagano ducha walki i rywalizacji. Dzisiaj również, porównując style pracy kobiet i mężczyzn menadżerów kierujących zespołami ludzi, doceniane są empatyczne skłonności kobiet, unikających konfliktów i rywalizacji, a dążących do porozumienia i kompromisu.

Z drugiej jednak strony złość, gniew i agresja, jako uczucia ludzkie są tak samo obecne w męskiej jak i w kobiecej naturze. Mają informować człowieka o zagrożeniu, niebezpieczeństwie, dodawać energii do działania i przeciwstawiania się trudnościom. Pojawienie się tych uczuć jest również wewnętrzną obroną, swoistym znakiem „STOP” przeciw krzywdzeniu ze strony innych. Niestety, społeczny wizerunek grzecznej dziewczynki wyklucza agresję. „Nie złość się, bo nikt cię nie będzie lubił!” – takie lub podobne przekazy wychowawcze nadal są obecne w wielu środowiskach. Lepiej przemilczeć, zignorować, zapomnieć. Złość kobieca od dawna uważana była za nieuzasadnione wybuchy hysterii, a wszelkiego rodzaju negatywne ekspresje mogły być domeną wyłącznie męską.

Tymczasem agresja kobiet również domaga się rozładowania, znalezienia ujścia, tak jak w przypadku mężczyzn. Poziom „złej energii” może obniżyć skuteczna obrona przed krzywdzeniem, krzyk, „oddanie razów”, czy sporty walki. Fakt, że kobiety nigdy nie były traktowane jako agresorki i nadal są na siłę ujarzmiane, zaczyna się mścić. Nie chcąc być gorszymi od swoich kolegów, uważają, że mogą bić się równie dobrze jak oni. Być może już od wczesnej młodości nastolatkom brakuje nauczycieli, autorytetów, którzy pomogli im walczyć z odczuciami złości.

Co dzieje się, kiedy nie możemy wyrazić swojej złości w spo-

sób adekwatny do tego co nas oburza, rani, wpędza w bezsilność? Czy przestajemy ją odczuwać? Ależ skąd! Raczej uczymy się przekształcać złość w różne zachowania, które są społecznie akceptowane. Często oznacza to, że są jednocześnie dysfunkcyjne. Sposób, który jest najbardziej kojarzony z typowym „kobiecym zachowaniem” to łagodzenie sytuacji. Kobiety np. wycofują się, uśmiechają, zachowują uległe i w ten sposób wyiszczają konflikty.

Inny sposób, to tzw. zachowanie bierno-agresywne. Z pozoru zgadzam się, ale w rezultacie i tak robię to, co od początku chciałam. Wobec osób, którym nie umiałam się jawnie sprzeciwić, tłumaczę się zapomnieniem, brakiem umiejętności lub innymi powodami, które uniemożliwiły mi dotrzymanie słowa.

Kolejny sposób, to skierowanie złości do wewnątrz siebie. Aby siła ich wściekłości nie dosięgła innych, kobiety chowają ją w sobie, co może prowadzić do depresji. Panie często doświadczają, że przekształcanie złości w depresję chroni je przed wyobcowaniem z grupy, do której należą i od której – jak się im wydaje – zależy ich przetrwanie. Nadanie takiego kierunku agresji niszczy je od środka i w konsekwencji pozbawia wiary w to, że mogą sobie poradzić inaczej. Przeżywające depresję kobiety często mówią o braku sił i o tym, że nie panują nad swoim życiem. Z bezradności niekiedy sięgają po alkohol czy narkotyki, aby choć na chwilę przestać czuć destrukcyjną złość. W ich wnętrzu panuje burza uczuć, której nie rozumieją i tym bardziej nie chcą ujawnić. Czasem prowadzi to do stanu odrętwienia emocjonalnego. Poczucia absolutnego braku uczuć, zmęczenia życiem. Czasem jednak wewnętrznemu tłumionemu burza wychodzi na zewnątrz, zostają przekroczone granice ludzkiej wytrzymałości i wtedy...?

Kobiety tak samo jak mężczyźni bywają brutalne. Niektóre nie

potrafią wyrazić swojej agresji inaczej niż popełniając zbrodnię. Nie pozostaje nam nic innego jak pogodzić się z tą myślą. Agresja, przemoc, okrucieństwo są dziedzicznym po przodkach elementem natury ludzkiej. A dokładniej – jej mrocznej strony. Niezależnej od płci.

Od kilkunastu lat policyjne statystyki informują o wzroście kobiecej przestępczości. Biorąc pod uwagę liczbę z 1992 roku możemy dojść do wniosku, że kobiety stały się w ciągu ostatnich 20 lat bardzo agresywne. Jeśli chodzi o tę najbardziej dramatyczną zbrodnię, dane się nie zmieniają i corocznie około 100 pań oskarżanych jest o morderstwo. I chociaż mężczyzn w tej grupie jest 6-7 razy więcej to poziom okrucieństwa jest podobny. Czy oznacza to, że kobiety stają się coraz bardziej męskie? Czy może w ten sposób próbują odnaleźć się w dzisiejszym, nierzadko brutalnym i trudnym świecie? Jeśli nawet, to nie zmienia to faktu, że zbrodnia pozostaje aktem wynaturzonej natury ludzkiej, a nie naturalnym odruchem. I tu nie ma różnic pomiędzy płciami.

Patrząc na naszą rodzimą rzeczywistość można zauważyć, że Polki wchodzące w kolizję z prawem nie tylko biją, kradną, oszukują, ale przede wszystkim popełniają ok. 30% przestępstw gospodarczych. Czyli domeną płci tzw. słabszej pozostają te „łżejsze” gatunkowo przestępstwa. Zbrodnie, gdzie nie trzeba używać mięśni, ale raczej mózgu wydają się być bliższe kobietom i ich możliwościom. W ciągu najbliższych lat to się jednak może zacząć zmieniać...

Abstrahując od poruszonych wcześniej problemów i nie szukając daleko, zastanówmy się przez chwilę, kiedy ostatnio chcieliśmy „odgryźć się” porządnie partnerowi, mężowi czy szefowi?

Ewa Osóbka-Zielińska
psycholog, psychoterapeuta, coach

Piosenki wykonywane w spektaklu

1. NIEŚMIERTELNE
muzyka, słowa Renata Przemyk
2. DAJ SPOKÓJ Z LASKAMI (CHICK HABIT)
muzyka, słowa Serge Gainsbourg, Elinor Lanman Blake
3. BALLADA O BELLE GUNNESS
muzyka Renata Przemyk, słowa Robert Talarczyk
4. KŁĄTWA MILLHAVEN (COURSE OF MILLHAVEN)
muzyka, słowa Nick Cave, tłum. Andrzej Porzuczek
5. GINNY JONES
muzyka Renata Przemyk, słowa Robert Talarczyk
6. HENRY LEE
muzyka, słowa Nick Cave, tłum. Robert Talarczyk
7. WIETRZE WIEJ (VĚTRĚ MŮJ)
muzyka, słowa Raduza, tłum. Robert Talarczyk
8. RYBOMIECZOPUZON (SWORDFISHTROMBONE)
muzyka, słowa Tom Waits, tłum. Robert Talarczyk
9. CROWN JANE
muzyka, słowa Nick Cave, tłum. Andrzej Porzuczek
10. LIZZIE BORDEN
muzyka, słowa The Chad Mitchell Trio, tłum. Jakub Talarczyk
11. MONSTERS
muzyka Renata Przemyk, słowa Robert Talarczyk
12. CZY MNIE KOCHASZ (DO YOU LOVE ME)
muzyka, słowa Nick Cave, tłum. Andrzej Porzuczek
13. CZEMU DOŚĆ MAM PONIEDZIAŁKÓW? (I DON'T LIKE MONDAYS)
muzyka, słowa Bob Geldof, tłum. Jakub Talarczyk
14. AILEEN
muzyka, słowa Renata Przemyk
15. KRZESŁO MIŁOSIERDZIA (THE MERCY SEAT)
muzyka, słowa Nick Cave, tłum. Andrzej Porzuczek
16. PIEŚNI MORDERCZYŃ
muzyka Renata Przemyk, słowa Robert Talarczyk

NIEŚMIERTELNE

muzyka, słowa Renata Przymyk

*Ile jest wart ten świat?
Ile jest warte ludzkie życie?
Siła legendy w tym,
Że na swych ustach nas nosicie.
Śmierć dała życie nam
I nieśmiertelne to memento,
Że choćbyś zbawiał świat
Tylko to złe ci świat pamięta.*

*W miłości człowiek się zatracza
I ginie pragnąc jej codziennie,
Ile człowieka jest w człowieku,
Kiedy z miłości go obedrzesz.*

*By przeżyć musisz czasem zabić
Czas, zwierzę albo trochę uczuć.
Kłamie kto pierwszy rzuci kamień
Ważne by nie dać się przytapać!*

*Ile jest wart ten świat?
Ile jest warte ludzkie życie?
Siła legendy w tym,
Że na swych ustach nas nosicie.
Śmierć dała życie nam
I nieśmiertelne to memento,
Że choćbyś zbawiał świat,
Tylko to złe ci świat pamięta.*

*Czy karą śmierć jest czy zbawieniem
I jakie życie jest istnieniem?
Jakbym dostała, to co chciałam,
Czy dalej wciąż bym zabijała?*

*Kto daje życie i odbiera,
Ten niech się w piekle poniewiera.
Bóg jeden wie, gdzie się spotkamy
I jak to dalej będzie z wami.
Ile jest wart ten świat?
Ile jest warte ludzkie życie?
Siła legendy w tym,
Że na swych ustach nas nosicie.
Śmierć dała życie nam
I nieśmiertelne to memento,
Że choćbyś zbawiał świat,
Tylko to złe ci świat pamięta.*

PIEŚNI MORDERCZYŃ

muzyka Renata Przymyk
słowa Robert Talarczyk

*Kiedy świat tonie w rozpacz
W morzu pełnym ludzkiej krwi
Jedno życie nic nie znaczy
Gdy miliony giną w parę chwil*

*To mężczyźni rządzą światem
W męskich żyłach płynie mord
Groza siostrą, pogrom bratem
Świat jest pełen samczych, krwawych hord*

*A kobiety nucą pieśni
Pełne jasnych, prostych słów
Krew to tylko sok z czereśni
Nie ma w nich odciętych głów*

*Pod ich domem nie ma trupów
Nożem kroją chleb i ser
Jeśli śmierć to tylko z nudów
Nie wyłazi nikt na żer*

*W songach mężczyzn morderczynie
Budzą się gdy wstaje świt
W zakrwawionych, wielkich skrzyniach
Przechowują ból i wieczny wstyd*

*Nienawidzą swego życia
Czystych domów, dzieci, psów
Wciąż o zbrodniach marzą skrycie
Tańczą pośród odrąbanych głów*

*A kobiety nucą pieśni
Pełne jasnych, prostych słów
Krew to tylko sok z czereśni
Nie ma w nich odciętych głów*

*Pod ich domem nie ma trupów
Nożem kroją chleb i ser
Jeśli śmierć to tylko z nudów
Nie wyłazi nikt na żer*

Dyrektor naczelny
WITOLD OLEJARZ

Kierownik Artystyczny Sceny Kameralnej
WITOLD MAZURKIEWICZ

Kierownik Artystyczny Sceny Mrowisko
GRZEGORZ MRÓWCZYŃSKI

Kierownik Artystyczny sceny dla dzieci i młodzieży
CEZARY DOMAGAŁA

Kierownik Galerii sztuki
ADAM BOJARA

Główny księgowy
MARIA GRAZYNA WASILEWSKA

Organizator pracy artystycznej
LIDIA GRZĘDZIŃSKA

Kierownik techniczny
ANDRZEJ KULESZA

Kierownik Biura obsługi widzów
IZABELLA CIEŚLAK

Rzecznik prasowy
AGNIESZKA WYSZOMIRSKA

Z-ca głównego księgowego
JAROSŁAW ZAWADZKI

Dział finansowo-księgowy
ZOFIA CICHOCKA, WANDA PRZYWOŻNA

Kierownik kancelarii
DANUTA STĘPIEŃ

Dział kadr
MAŁGORZATA PIĄTEK-ROMAN

Radca prawny
ANNA WIĘCKOWSKA

Kierownik działu reklamy
MAŁGORZATA CIEMNIEWSKA

Dział reklamy
MARCIN OSTASZEWSKI, JACEK STRUS

Główny specjalista d/s zamówień publicznych i administracji
ELIZA PAROL

Główny specjalista d/s archiwum teatralnego
DANUTA RYNKUN

Biuro obsługi widzów
ANNA CHOCHOLSKA, ANNA KAZIMIERCZUK,
IWONA STEFANKOWSKA

Kierownik widowni
ADRIANNA JANOTA-SŁOCIŃSKA

Inspicjent, sufler
MARZENNA BEDNARSKA-ALMERT, AGNIESZKA KORCZAK

Dział techniczny
Główny inżynier dźwięku MARCIN PAWŁOT
Realizator dźwięku ROBERT GOŁASZEWSKI, MIKOŁAJ SKALSKI
Realizator światła JACEK KACZMARCZYK
Charakteryzacja KAMILA KĘPA, MONIKA MIKULSKA
Garderobiane JANINA KUBIK, DANUTA OLSZEWSKA,
TERESA TORUŃSKA
Brygadier sceny WITOLD KUBIK
Rekwizytor ZBIGNIEW ROMAN
Montażystki dekoracji: GRZEGORZ CZARNECKI, ROBERT GRABOWSKI,
MAREK KLIMEK, JERZY PRZEWOŻNY, KRYSZTOF PRZEWOŻNY

Kierownik sekcji zaopatrzenia
MIECZYSLAW STRUS

Sekcja gospodarcza
ANNA CISZEWSKA-SZEWCHYKOWSKA, JADWIGA PAWLAK,
BARBARA ROSTKOWSKA, IWONA SURKONT, BARBARA SZOLL,
SYLWIA ZWIERZYŃSKA, WOJCIECH WALEWSKI

AKTORZY

KAMILA BORUTA-HYCNAR
MAGDALENA CWEN-HANUSZKIEWICZ
MAŁGORZATA DUDA-KOZERA
AGNIESZKA „FAJKA” FAJLHAUER
JOANNA GÓRNIAK
KATARZYNA KOZAK
DOMINIKA ŁAKOMSKA
DOROTA OSIŃSKA
BRYGIDA TUROWSKA
LESZEK ABRAHAMOWICZ
MAREK FRĄCKOWIAK
PIOTR FURMAN
MACIEJ GAŚIOREK
ROBERT KOWAŁSKI
KONRAD MARSZAŁEK
JULIAN MERE
MIECZYSLAW MORAŃSKI
ANDRZEJ NIEMIRSKI
ROBERT TONDERA
TADEUSZ WOSZCZYŃSKI
DANIEL ZAWADZKI

Teatr RAMPA na Targówku,
03-536 Warszawa, ul. Kołowa 20
teatr@teatr-rampa.pl
www.teatr-rampa.pl

Dyrekcja +48 (22) 679 34 28, 679-71 00
fax +48 (22) 679 31 71
centrala +48 (22) 679 50 51, 679 50 52
Biuro obsługi widzów +48 (22) 679 89 76
tel./fax +48 (22) 679 05 35

Kasa czynna
od poniedziałku do soboty – godz. 11.00 – 19.00
w niedziele – godz. 15.00 – 19.00
(dotyczy niedziel, w których grane są spektakle)
rezerwacja i przedsprzedaż do godz. 18.00

Punkty sprzedaży biletów
TEATR RAMPA – ul. Kołowa 20,
tel. +48 (22) 679 89 76, tel./fax 679 05 35

EVENTIM sp. z o.o. – Al. Jerozolimskie 25,
tel. +48 (22) 621 94 54, 353 93 93

Internetowa rezerwacja i sprzedaż biletów
www.ebilet.pl, www.eventim.pl

Projekt okładki (plakatu) ROBERT KUŚMIROWSKI
Projekt graficzny programu ARTUR KONICZ, www.zedon.pl
W programie wykorzystano:
– zdjęcia z próby spektaklu – MARCIN OSTASZEWSKI
Redakcja programu
MAŁGORZATA CIEMNIEWSKA, AGNIESZKA WYSZOMIRSKA

Druk
Agencja Reklamowa Arpex s.c.
ul. Szpitalna 2, 05-270 Marki k/Warszawy

Scena Duża

PIŃSKA SZLACHTA
farso-wodewil WINCENTEGO DUNIN-MARCINKIEWICZA
reżyseria MIKAŁAJ PINIHIN

SZEŚĆ W JEDNEJ
komedia MICHAELA FRAYNA
reżyseria GRZEGORZ WARCHOL

**NIE UCHODZI, NIE UCHODZI...
CZYLI DAMY I HUZARY**
sztuka ALEKSANDRA FREDRY w wersji musicalowej
muzyka JERZY DERFEL
reżyseria MACIEJ WOJTYSZKO

JEŹDZIEC BURZY
musical o Jimie Morrisonie
muzyka JIM MORRISON, THE DOORS
scenariusz LOU RISING
reżyseria ARKADIUSZ JAKUBIK

**JAK STAĆ SIĘ ŻYDOWSKĄ MATKĄ
W DZIESIĘĆ PRAKTYCZNYCH LEKCJI**
komedia PAULA FUKSA
reżyseria JAN PROCHYRA

A MY DO BETLEJEM...
muzyczny spektakl kołedowy
scenariusz i reżyseria PIOTR FURMAN

Scena Kameralna

BYĆ JAK FRANK SINATRA
spektakl muzyczny
tłumaczenie piosenek WOJCIECH MLYNARSKI
dramaturgia SZYMON BOGACZ
reżyseria WITOLD MAZURKIEWICZ

I DO! I DO!
musical o małżeństwie autorstwa TOMA JONESA i HARVEYA SCHMIDTA
reżyseria KAROLINA SZYMCZYK-MAJCHRZAK

BABSKE PARTY
prawie komedia z piosenkami
autorstwa ANDRZEJA MARIANA TRZOSA
reżyseria ZDZISŁAW WARDEJN

KAMYK ZIELONY
spektakl muzyczny
reżyseria LIDIA GRZĘDZIŃSKA, DOROTA OSIŃSKA

JASKÓLKA
dramat na motywach opowiadania
IWANA TURGIENIEWA „Żywe relikwie”
reżyseria ZANNA GIERASIMOWA

ÓSMY CUD ŚWIATA I ZAGŁADA
komedia PIERRE'A PALMADE'A i MURIEL ROBIN
reżyseria GRZEGORZ WARCHOL

PERLY KABARETU MARIANA HEMARA
kabaret muzyczno-rewiowy
scenariusz i reżyseria JANUSZ SZYDŁOWSKI

**OSKARY, OSKARY...
CZYLI PIOSENKI ZE STATUETKĄ**
spektakl muzyczny
scenariusz i reżyseria JERZY SATANOWSKI

FERDYDURKE
wg powieści WITOLDA GOMBROWICZA
reżyseria JANUSZ OPRYŃSKI, WITOLD MAZURKIEWICZ
Teatr Provisorium i Kompania „Teatr”

MULTIMEDIAŁNE COŚ
dramat BOGUSŁAWA SCHAEFFERA
reżyseria KARINA PIWOWARSKA
spektakl gościnny

Scena Mrowisko

KRZYK SŁONIA
dramat FARIDA NAGIMA
dramaturgia i reżyseria GRZEGORZ MRÓWCZYŃSKI

KLEOPATRA I CEZAR
komedia CYPRIANA KAMILA NORWIDA
dramaturgia i reżyseria GRZEGORZ MRÓWCZYŃSKI

MATKA
tragifarsa STANISŁAWA IGNACEGO WITKIEWICZA
dramaturgia i reżyseria GRZEGORZ MRÓWCZYŃSKI

ZIMA W CZERWIENI
dramat ADAMA RAPPA
reżyseria KAROLINA KIRSZ

WDOWY
komedia SŁAWOMIRA MROŻKA
reżyseria GRZEGORZ MRÓWCZYŃSKI

SZOFER ARCHIBALD
komedia MARII PAWLIKOWSKIEJ-JASNORZEWSKIEJ
dramaturgia i reżyseria GRZEGORZ MRÓWCZYŃSKI

POŻĄDANIE-ODRZUCENIE-POŻĄDANIE
Teatr Improwizacji ANIMA
spektakl gościnny

Repertuar dla dzieci i młodzieży

W POGONI ZA BAJKĄ
musical familijny MONIKI MUSKALY i JANUSZA MARGAŃSKIEGO
muzyka PIOTR RUBIK
reżyseria CEZARY DOMAGAŁA

PINOKIO CZYLI ŚWIERSZCZOWE OPOWIEŚCI
musical familijny na podstawie książki CARLA COLLODIEGO „Pinokio”
muzyka TOMASZ BAJERSKI
adaptacja i reżyseria CEZARY DOMAGAŁA

TAJEMNICZY OGRÓD
musical familijny według powieści
FRANCES HODGSON BURNETT
muzyka TOMASZ BAJERSKI
adaptacja i reżyseria CEZARY DOMAGAŁA

ZŁOTA KACZKA
musical familijny
muzyka PIOTR RUBIK
reżyseria JAN SZURMIEJ

WIELKA WYPRAWA
spektakl dla najmłodszych
scenariusz i reżyseria PIOTR FURMAN

CZERWONY KAPTUREK
spektakl dla najmłodszych
wg JANA BRZECHWY
spektakl Kompanii „Teatr” z Lublina

ZACZAROWANI
musical familijny Teatru Muzycznego TINTILO
wg baśni „Dzikie lądzkie” HANSA CHRISTIANA ANDERSENA
muzyka ANNA BAJAK, MARCIN KUCZEWSKI
scenariusz i reżyseria TERESA KURPIAS

WIGILIJNA OPOWIEŚĆ
spektakl muzyczny Teatru Muzycznego TINTILO
oparty na motywach „Opowieści wigilijnej” KAROLA DICKENSA
muzyka ANNA BAJAK, MARCIN KUCZEWSKI
scenariusz i reżyseria TERESA KURPIAS

Spektakle impresaryjne

FOGG. AUTOBIOGRAFIA W 21 PIOSENKACH
spektakl muzyczny
scenariusz MICHAŁ MUSKAT
reżyseria zbiorowa

OŚWIADCZYNY
komedia wg ANTONIEGO CZECHOWA
opieka reżyserska WITOLD MAZURKIEWICZ

SHIRLEY VALENTINE
monodram WILLY'EGO RUSSELLA
reżyseria ELŻBIETA JODŁOWSKA

EDYTA GEPPERT
recital
scenariusz i reżyseria PIOTR LORETZ

Najbliższe premiery

MISTRZ I MAŁGORZATA
dramat na podstawie powieści MICHAŁA BULHAKOWA
adaptacja i reżyseria MICHAŁ KONARSKI

ŻYD
tragikomedia ARTURA PAŁYGI
reżyseria WITOLD MAZURKIEWICZ

